

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 28/08/2023

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 3

NÓI RÕ CÁCH ĐỐI TRỊ PHIÊN NẢO

(BÀI NĂM)

Trên Kinh Phật Bồ Tát ân cần dạy bảo chúng ta lựa chọn pháp phù hợp với căn tánh, với hoàn cảnh sống để pháp tu đó tương thích với chúng ta. Trong “*Tứ y pháp*”, Phật dạy chúng ta: “*Y liễu nghĩa, bất y bất liễu nghĩa*”. “*Liễu nghĩa*” là pháp phù hợp với căn tánh, với đời sống của chúng ta. Chúng ta phải tu hành pháp môn có sự truyền thừa. Ở thế gian, chúng ta cũng cần có những người Thầy truyền dạy nghề. Bố vợ tôi rất hiền, ông tu hành rất nghiêm túc, ông làm nghề sắp chữ, khi ông đã nghĩ hưu, ngày Tết nhiều người học trò vẫn nhớ để đến thăm ông. Ngày trước, để in báo thì phải có những người thợ sắp chữ.

Chúng ta học với Hòa Thượng Tịnh Không là chúng ta có mạch truyền thừa chính thống, Hòa Thượng Tịnh Không học với Lão sư Lý Bình Nam, Lão sư Lý Bình Nam học với Tổ sư Ấn Quang. Tổ sư Ấn Quang là vị Tổ thứ 13 của Tịnh Độ, cả cuộc đời Ngài chuyên tu, chuyên hoằng Tịnh Độ. Lão cư sĩ Lý Bình Nam là một Thầy thuốc, một Giáo sư, thông tông, thông giáo nhưng Ngài cũng cả đời chuyên tu, chuyên hoằng pháp môn Tịnh Độ. Hòa Thượng Tịnh Không thông tông, thông giáo, Ngài có thể giảng rất nhiều pháp môn khi mọi người yêu cầu. Có người nói, Ngài giảng Thiền thấu triệt như vậy tại sao Ngài không tu thiền. Hòa Thượng trả lời: “*Căn tánh của tôi chỉ phù hợp với pháp môn Tịnh Độ. Tôi giảng những pháp khác để cho người có căn tánh phù hợp với pháp đó tu*”. Chúng ta đã có ba đời Tổ sư thật tu, thật học, nghiêm trì cấm giới.

Hòa Thượng nói: “*Nền tảng của tu học nhất định là cấm giới. “Kinh Vô Lượng Thọ” dạy chúng ta khéo giữ ba nghiệp: “Kéo giữ khẩu nghiệp không nói dối người, khéo giữ thân nghiệp bất phạm oai nghi, khéo giữ ý nghiệp thanh tịnh, vô nhiễm”. Đây chính là giới cấm*”. Đây là những lời giáo huấn hết sức thiết thực. Nếu chúng ta không khéo giữ ba nghiệp thân, khẩu, ý thì chúng ta sẽ ngày ngày tạo nghiệp bất thiện, thân thì Sát, Đạo, Dâm; Khẩu thì nói dối, nói lời thêu dệt, nói lưỡi hai chiều, nói lời hung ác; Ý thì tham, sân, si.

Nhiều người tu hành chỉ chú trọng ở hình thức bên ngoài mà không chú trọng đến việc tu sửa nội tâm. Ba nghiệp của chúng ta không thanh tịnh thì chúng ta học Phật chỉ là gieo đờc duyên lành với Phật, không thể có thành tựu. Chúng ta học Phật ba

năm, năm năm, mười năm nhưng chúng ta vẫn không có thành tựu là do ba nghiệp của chúng ta không thanh tịnh, vô nhiễm. Có người nói với tôi, hàng ngày họ niệm Phật, tụng nhiều lần bộ **“Kinh Vô Lượng Thọ”** để sau này họ đi giảng pháp. Chúng ta không cần phải tụng Kinh để mong cầu sau này chúng ta có thể đi giảng pháp. Chúng ta tụng Kinh để tâm chúng ta có sức định, khi tâm chúng ta định thì trí tuệ sẽ sinh khởi. Nhà Phật nói: **“Một thông nhất thiết thông”**. Chúng ta thông một bộ Kinh thì chúng ta sẽ thông tất cả các bộ Kinh. Chúng ta muốn giảng pháp thì việc này phải dựa vào nhiều yếu tố như chúng ta phải có duyên với chúng sanh, chúng ta phải có sức định và chúng ta phải có thời gian dài huân tập giáo huấn của Phật Bồ Tát. Đây là những điều kiện cần thiết đối với những người có căn tánh bình thường, đối với những người có căn tánh nhạy bén, tâm của họ thanh tịnh thì họ có thể sớm đi chia sẻ, giúp ích cho chúng sanh. Mỗi chúng ta đều có trí tuệ **“vô sư”**, trí tuệ không cần Thầy. Tâm chúng ta thanh tịnh thì trí tuệ đó tự phát khởi. Chúng ta muốn có sức định thì chúng ta phải khéo giữ ba nghiệp, thanh tịnh vô nhiễm. Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Nền tảng của tu học chính là cấm giới. Trên “Kinh Vô Lượng Thọ” dạy chúng ta khéo giữ ba nghiệp thanh tịnh, vô nhiễm”**. Chúng ta tu hành pháp môn nào mà ba nghiệp của chúng ta ô nhiễm thì chúng ta nhất định không thể có thành tựu.

Hòa Thượng nói: **“Gốc bệnh của chúng ta chính là tâm phân biệt, chấp trước. Trên “Kinh Bát Nhã” Phật nói về chấp tướng, chúng ta phải dùng phương pháp “Lìa tất cả tướng, tức tất cả pháp”. Không luận là Phật pháp Đại Thừa hay Phật pháp Tiểu Thừa nếu chúng ta có “ngã” và “ngã sở” thì chúng ta không thể vào được cửa Phật, Phật pháp tuy rộng lớn nhưng chúng ta không có cửa để vào!”**. “Tướng” là tất cả những điều chúng ta cảm nhận thấy như buồn vui, thương ghét, giận hờn. Chúng ta phải dùng cách lìa tướng, không dính mắc vào tướng để đối trị tâm phân biệt, chấp trước. “Ngã” là cái ta. “Ngã sở” là cái của ta. Chúng ta có **“cái ta”** thì chúng ta sẽ có **“cái của ta”**. Phật nói: **“Nếu người nào thấy mình chứng quả Tu Đà Hoàn thì người đó chưa chứng quả”**. Người nào cho rằng mình đã chứng quả thì họ chưa có thành tựu. Người nào cho rằng mình đã làm mọi việc tốt rồi thì đó là họ làm chưa tốt. Phật Bồ Tát cũng vẫn thấy mình chưa làm tròn bổn phận đối với chúng sanh vì vẫn còn rất nhiều chúng sanh đau khổ. Chúng ta thấy mình **“công thành, danh toại”** thì chúng ta đã sai lầm. Chúng ta tu học, trước tiên là chúng ta phải quên đi **“cái ta”** và **“cái của ta”**.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không thể vào được cửa Phật là do chính chúng ta có chướng ngại. Chướng ngại chính là do chúng ta chấp có ta, chấp pháp”**. **“Chấp pháp”** là chúng ta chấp vào cách tu, cách làm của mình. Chúng ta cho rằng chúng ta làm đúng, người khác làm sai thì chúng ta đã chấp pháp. Ở thế gian, sự hiểu biết của một đứa trẻ học lớp 1, của một người học lớp 12 và một người học cao học là hoàn toàn khác nhau, người càng có nhiều thời gian nghiên cứu trong một lĩnh vực thì họ sẽ càng hiểu biết về lĩnh vực đó. Trong tu hành cũng vậy, mỗi người có căn tánh khác nhau nên có thành tựu của họ cũng hoàn toàn khác nhau.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta vào được cửa Phật chính là chúng ta “kiến tánh”. “Kiến tánh” chính là chúng ta thấy được được chân tướng của vũ trụ nhân sanh**”. Chúng ta “kiến tánh” thì chúng ta sẽ thấy được mọi việc hình thành, kết thúc ra sao, chúng ta hiểu lý do vì sao hiện nay thiên tai diễn ra nhiều như vậy, cao hơn nữa, chúng ta biết mình từ đâu đến và tương lai chúng ta sẽ đi về đâu. Hiện tại, con người đã huỷ hoại thiên nhiên nghiêm trọng, không khí, nguồn nước bị ô nhiễm, thiên tai, dịch bệnh diễn ra thường xuyên. Người thế gian, có những người hoàn toàn không biết đến ngày mai, khi vô thường đến họ bàng hoàng, lo sợ.

Hòa Thượng nói: **“Chân tướng của vũ trụ nhân sanh ở ngay trước mắt chúng ta, chúng ta không hiểu rõ nguyên nhân của mọi sự, mọi việc là do chúng ta chỉ thấy mình chúng ta không thấy mọi người. Chúng ta không thể hiểu được chân tướng của vũ trụ nhân sanh là do chúng ta “chấp tướng”, “chấp pháp”. Chúng ta muốn vào được cửa Phật, muốn mình tâm kiến tánh thì chúng ta phải trừ bỏ hai chướng ngại này**”. “Chấp pháp” là chúng ta chỉ thấy cách làm của mình là đúng. Thí dụ, chúng ta muốn đến thành phố Hà Nội thì chúng ta có thể di chuyển bằng xe ô-tô hoặc máy bay, mục đích của chúng ta là đến Hà Nội, chúng ta đến nơi thì chúng ta phải rời khỏi xe ô-tô, máy bay. Hay chúng ta muốn đi qua sông, khi chúng ta qua sông rồi thì chúng ta phải lên bờ đi tiếp, chúng ta không ngồi lại để giữ chiếc bè. Chúng niệm câu **“A Di Đà Phật”** để gom tất cả vọng niệm về một niệm, khi tâm chúng ta không còn vọng niệm thì chúng ta không còn cần đề khởi câu Phật hiệu. Đây chúng ta ở trạng thái **“bất niệm tự niệm”**. Tâm chúng ta không khởi vọng niệm chỉ khởi câu Phật hiệu thì đó là chúng ta **“Nhất niệm tương ưng, nhất niệm Phật. Niệm niệm tương ưng, niệm niệm Phật”**. Hay chính là A Di Đà Phật chính là ta, ta chính là A Di Đà Phật. Những điều này chúng ta không cần cố hiểu, khi nào tâm chúng ta dần thanh tịnh thì chúng ta sẽ tự hiểu.

Hòa Thượng nói: **“Tôi thường khuyên các đồng tu phải xả bỏ tất cả ý niệm không chế người, sự vật, sự việc**”. Ý niệm không chế là phiền não đã đi theo chúng ta nhiều đời, nhiều kiếp. Chúng ta luôn muốn không chế, muốn người khác phải nghe theo chúng ta. Hòa Thượng nhắc: **“Chúng ta phải buông bỏ cách thấy, cách biết, cách làm của mình, chúng ta học theo cách thấy, cách biết, cách làm của Phật Bồ Tát**”.

Hòa Thượng nói: **“Từ vô lượng kiếp chúng ta đã luôn muốn quản người, sự vật, sự việc hay nghiêm trọng hơn là chúng ta muốn chiếm hữu người, sự vật, sự việc, chúng ta luôn muốn nắm lấy, luôn cho rằng người, vật đó là của mình. Đây là nguyên nhân căn bản của sinh tử luân hồi. Chúng ta phải buông xuống những ý niệm này. Chư Phật Bồ Tát thị hiện ở thế gian tuyệt đối không có ý niệm không chế, chiếm hữu các Ngài chỉ hy sinh phụng hiến. “Hy sinh phụng hiến” cũng là cách nói tùy thuận theo cách nói của phàm phu, không phải là ý của các Ngài!**”.

Tôi rất cảm xúc khi nghe câu nói này, chư Phật Bồ Tát, Thánh Hiền những tấm gương đức hạnh đều không có ý niệm không chế, chiếm hữu. Trong sử sách ghi lại câu chuyện, khi Ngài

Phạm Ngũ Lão ngồi đan sọt ven đường, đoàn quân của Tướng Trần Hưng Đạo đi qua nhưng Ngài Phạm Ngũ Lão mãi suy nghĩ việc nước nên Ngài không tránh đường. Khi quân lính dùng giáo đâm vào đùi Ngài Phạm Ngũ Lão, Ngài cũng không nhận ra, sức định của Ngài rất lớn. Phật Bồ Tát, những tấm gương đức hạnh đều không thấy mình đang hy sinh phụng hiến. Hòa Thượng nói: “**Việc tốt cần làm, nên làm, không công, không đức**”. Các Ngài không thấy mình đã bỏ công sức, đã hy sinh thời gian để làm việc vì chúng sanh.

Hòa Thượng nói: “**Phật Bồ Tát vì tất cả chúng sanh phục vụ, các Ngài không thấy chính mình nên các Ngài không cảm thấy có sự lao nhọc, phiền toái, khổ đau nào. Phật Bồ Tát khác biệt với chúng sanh chính là ở ngay chỗ này**”. Chúng ta có mình thì chúng ta sẽ thấy khổ đau, mệt nhọc. Chúng ta luôn thấy có chính mình hy sinh phụng hiến, có chướng ngại, có khổ đau. Phật Bồ Tát không thấy đó là việc tốt, là việc phải nên làm mà các Ngài thấy đó là một việc làm rất tự nhiên.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta chưa có năng lực chuyển biến hoàn cảnh nên chúng ta phải chọn lựa hoàn cảnh thuận lợi để chúng ta tu học**”. Chúng ta chưa có đủ năng lực hàng phục, xa lìa cám dỗ thì chúng ta nên tránh những hoàn cảnh khiến chúng ta dễ rơi vào sự cám dỗ của “*năm dục sáu trần*”. Khi chúng ta đi siêu thị, chúng ta rất dễ bị cám dỗ, chúng ta cảm thấy mình đang cần mua rất nhiều thứ. Tổ Sư Đại Đức thường chọn sống ở nơi tịch tĩnh, chúng ta đến ở nơi thế giới muôn màu thì chúng ta không thể tránh được việc bị cám dỗ.

Hòa Thượng nói: “**Trước khi thành tựu công phu thì người xưa đều chọn đến những nơi thâm sơn cùng cốc để tu hành. Chúng ta dễ bị cảnh giới bên ngoài xoay chuyển nên chúng ta phải tận lực, tận sức tránh sự tiếp xúc với cảnh giới bên ngoài, đây là cách làm có trí tuệ. Khi chúng ta có thành tựu, chúng ta không bị hoàn cảnh xoay chuyển, chúng ta làm chủ được hoàn cảnh thì chúng ta có thể nhập thế**”. Tôi đã ở đây hơn 16 năm, khi tôi đến đây nơi này chưa có điện, tôi phải nối điện từ nhà khác sang, đến 9 giờ tối thì tôi không còn điện để sử dụng. Hiện tại, do có Internet nên mặc dù chúng ta ở trong núi nhưng việc gì chúng ta cũng có thể biết, đây cũng là chúng ta đang xen tạp.

Hòa Thượng nói: “**Nếu chúng ta chưa có thành tựu mà chúng ta bước vào xã hội, nhất là xã hội hiện đại thì chúng ta dễ dàng mê mất đi chính mình, rất dễ đọa lạc. Hiện tại chúng ta đọa lạc trong “*năm dục sáu trần*” thì tương lai chúng ta sẽ đọa vào ba đường ác. Do vậy việc lựa chọn hoàn cảnh tu học là vô cùng quan trọng!**”. Chúng ta phải có khoảng thời gian để tâm chúng ta tĩnh lặng. Ban ngày, chúng ta làm việc ở trường, khi về nhà, chúng ta nên có thời gian tĩnh lặng để chúng ta quán chiếu việc làm, quán chiếu khởi tâm động niệm của mình. Đây là việc giúp chúng ta dần có trí tuệ. Điều quan trọng là chúng ta làm rất nhiều việc nhưng chúng ta quên, chúng ta không dính mắc ở trong tâm. Chúng ta không quên luôn những việc mình đã

làm, nếu chúng ta quên luôn thì chúng ta không phải người có trí tuệ mà khi nào cần nhớ thì chúng ta vẫn nhớ. Hàng ngày, tôi làm nhiều việc nhưng tôi đều nhớ về tình trạng của các vườn rau, các dây chuyền sản xuất đậu. Những việc này tôi không nhớ canh cánh ở trong lòng mà khi nào cần nhớ đến thì nó hiện ra trong tâm trí tôi.

Hòa Thượng nói: **“Xã hội hiện tại mọi người phạm phải rất nhiều tâm bệnh, chúng ta phải giúp họ đối trị. Chúng ta muốn giúp người thì chính chúng ta phải đối trị được tâm bệnh của mình. Người thế gian tham “danh vọng lợi dưỡng” thì chúng ta phải xa lìa “danh vọng lợi dưỡng”. Người thế gian mỗi niệm đều muốn khống chế tất cả người, sự vật, sự việc thì chúng ta phải buông xả ý niệm khống chế, chiếm hữu. Ý niệm không có thì sẽ không có hành vi. Chúng ta phải làm ra những tấm gương để người thế gian xem thấy!”**. Chúng ta phải hoàn toàn tỉnh táo thì chúng ta mới giúp được người đang ngái ngủ. Người thế gian mong cầu “vinh hoa phú quý” thì chúng ta buông xả “vinh hoa phú quý”. Chúng ta không có ý niệm khống chế, chiếm hữu thì chúng ta sẽ không có hành vi khống chế, chiếm hữu. Chúng ta phải tập dài lâu thì chúng ta sẽ buông xả được. Chúng ta khuyên người khác buông xả thì chúng ta phải buông xả được nhiều hơn họ. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta khuyên người buông xả còn chúng ta thì vô càng nhiều càng tốt! Không thể có đạo lý này!”**. Chúng ta khuyên người buông xả, xa lìa “danh vọng lợi dưỡng”, “năm dục sáu trần” thì chúng ta phải làm được trước!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!